

Annie Vreeland

Het betere huis

Het huis der familie Vermeulen was nu eindelijk tot in de puntjes gereed. Elk jaar werd er iets aan verfraaid en verbeterd. Het somma summarum was nu bereikt — boven alle vensters en deuren werd gekleurd glas in lood aangebracht, en geïarmd genoot de familie van alle aangebrachte comfort.

De booze woorden, gezegd, wanneer men niet tot overeenstemming in de keus der restauratie kon komen, waren vergeten. Ze zagen het huis nu als een tempel, die hun allen meer aanzien en glans geven moest. En tenslotte vond ieder in het geheel wel iets van de eigen ideeën en wenschen terug.

„Dat had je ook niet gedacht, moeder, toen we ons kleine zaakje begonnen. Jij deed nog wat smalend, zoo'n wiskeltje in snoepgoed.”

„Ach, man,” zei mevrouw, „we zijn gezegend geworden. En 't was jouw durf om die bakkerszaak over te nemen. Daarin hebben we toch eigenlijk de duiten verdiend.”

Vermeulen bewoog spelend de zwaar gouden ketting, waaraan zijn horloge vastgehecht zat. Ook hij was tevreden met den loop van het leven.

„Jammer, dat 't huis in zoo'n kale buurt staat”, zei Dolf, de oudste van de twee kinderen.

„Ja, jammers blijven er wel altijd”, meende Pietje. „Maar 't is een paleisje, 't steekt toch ook af bij alle huizen hier in de straat.”

„Gelukkig, dat 't nu voor een poosje met het onkosten maken gedaan is,” zuchtte mijnheer. „De rente daarvan

komt door onze zelfbewoning heelmaal niet tot uitdrukking.”

„Maar man, de geriefelijkheid,” zei zijn vrouw.

Ze doorliepen verder kamers en gangen, en staarden zich blind op alles wat ze daarin in den loop der jaren hadden verzameld.

„We gaan er nu niet uit voor onzen dood,” besliste mevrouw voor zich en haar man.

„Nou, als de kinderen trouwen, is de kast voor ons wel wat groot,” weifelde deze.

Maar mevrouw hield vol: ze hadden er nu zooveel zorgen en geld aanbesteed, daarvan mochten vreemden niet profiteren.

En de kinderen waren 't gelukkig volmaakt met haar eens.

Dolf trouwde het eerst. 't Was voor zijn moeder wel wat teleurstellend, dat dit niet vanuit hun huis kon gebeuren. Ze had al zoo'n prachtlooper gekocht, die met de mooiste kerkloopers wedijveren kon, en die bij officieele gelegenheden van het huis over het trottoir kon worden gelegd. Enfin, die burenuverrassing moest dan tot den trouwdag van Pietje maar worden bewaard.

Verwonderlijk zoo snel de kinderen waren gegroeid. Zij zag ze nog in de wieg, peuterig klein, en zij vol zorg, hoe ze hen behoorlijk groot krijgen zou. En ze groeiden bijna van zelf. Haar man werkte hard, de inkomsten vloeiden geregeld, en geld vond zij wel het zwaarste deel bij de opvoedingstaak.

't Ging in haar huis veel vlotter, dan

ze het zag bij haar ouders. Daar was het altijd tobben en zwoegen, er werd ook meer gebeden, dan zij in haar huwelijk deed.

Haar leven rolde immers vanzelf, toen de zaken uitbreiden konden. Je moest pienter zijn, niet al te gek voor een ander, en passen op je eigen belangen. Ze zag nu duidelijk in, dat haar ouders hierin fouten hadden gemaakt.

Zij hielden zich aan deze stelregels en waren met de resultaten tevreden. 'n Pracht van een zaak — een pronkjuweel van een huis, en hun kinderen braaf en oppassend, niet eens afkeerig van een enkele kerkgang.

Nou ja, er was ook wel eens oneenigheid tusschen hen, zooveel hoofden — zooveel zinnen, die stelregel ging ook in hun huishouden op. Maar over de hoofdresultaten tevreden, wachtte ze nu maar op de bruiloft van Pietje.

Die kwam en zette in de bruidsweken de buurt overeind. Schatten van bloemen werden naar binnen gedragen. De kamers schenen in oostersche sprookjes herschapsen. Het geurde er heerlijk, en de familie bewoog zich stralend tusschen de schoonheid der bloemen.

Er was nu weer een pracht gelegenheid, de bezoekersaandacht op de huisgerieven te richten.

En op Pietjes trouwdag stapte mevrouw aangedaan op de zachtheid van den prachtigen looper, die over de extra geschrobde stoep naar het rijtuig gelegd was.

„Wat een belangstelling,” vertelde ze, op weg naar de kerk.

En toen ze terugkwam, betuigde ze, voor alle gasten goed hoorbaar, dat ze op haar rondreis toch maar nergens een zoo volmaakt huis had kunnen ontdekken.

't Was wat saai, toen de kinderen niet meer als in 't begin, elken dag even aanwippen kwamen. 't Stelde mevrouw ook teleur, dat ze nu zoo gemakkelijk buiten het mooie huis 't geluk wisten te vinden. Ze ondervroeg

hen telkens, of ze niet misten aan al het gewende, maar dan zei Dolf, dat hij geen tijd had, om daarover te denken, en Pietje vertelde, dat ze zelf op bescheiden schaal haar huis naar eigen smaak inrichten ging.

Mijnheer sprak er van, dat de alleen bewoning van twee menschen wat al te luxueus worden ging. Geen manier, om je aan te passen in tijden van crisis. Hij sprak van verkoopen, maar toen kreeg mevrouw bijna een flauwte. Een ander in 't mooie huis wonen — ze dacht er niet aan, wilde niet eens hooren van onderverhuren. „Als je geld noodig hebt, kun je toch een hypotheek opnemen,” zei ze tot haar man.

„Of je daarvan ook niet de rente op tijd moet voldoen,” gaf deze terug. Zijn vrouw dacht er maar gemakkelijk over!

Onder al de discussies, die volgden, hield mevrouw met hardnekkigheid aan haar voornemen vast: „ze ging niet uit het huis, voor ze móést door den dood.”

Mijnheer, anders bijzonder secuur, was op een avond heel onoplettend. 't Dure huis zat hem dwars. Hij schrok voor zwaardere lasten terug en had ook aan contanten dringend behoefte.

Die eigenwijsheid ook van zijn vrouw — bespottelijk, met je tweeën zoo'n zware huur te moeten verwonen. Want al was hij zelf huisbaas, hij rekende toch, wat het huis hun door een ander aan huur opbrengen zou, en dan wonden ze veel te royaal.

Zoo in gedachten verdiept, merkte hij niet, dat hij het brandend sigareneindje niet heelemaal in het aschbakje uitgedoofd had. Hij controleerde de sluiting van deuren en vensters, en volgde zijn ega naar boven. In de achterkamer beneden begon het sigarenebandje te gloeien. Er kwam een geel, peuterig vlammetje, dat laaide over den rand van het bakje, in de krant greep, die er tegen aanleunde. De krant gaf het vuur aan het tafelkleed door, en

spoedig daarna stond de kamer in een laaiende gloed.

De straat lag tamelijk stil; van buiten af werd de gloed niet spoedig bemerkte, en boven sliep rustig het echtpaar Vermeulen.

Maar eindelijk werd dan toch de alarmklok geluid. En nu deed de indringende rook ook de beide slapers ontwaken, de vlammen kwamen al sneller de kamer nabij — ontzet vloog mijnheer naar het venster, waaronder de brandweer en een troepje toeschouwers opeengehoopt stonden. De spuiten waren al met het bluschwerk begonnen.

Men riep Vermeulen toe, met zijn vrouw de sprong naar het brandlaken te doen. Ze moesten zich haasten, straks zou het vuur hun ook dien laatsten uitweg versperren. Mijnheer, al besloten, wilde zijn vrouw den voorrang laten. Maar ze weigerde — ze kon niet scheiden van 't huis, dat ze alleen „dood” voor goed wilde verlaten.

„Ben je krankzinnig?” schreeuwde haar man.

Hij greep haar vast aan de schouders en drong haar in de richting van 't venster. Ze hoorden het loeiende vuur in de gang, overal was geknetter en het geluid van breken en kraken.

De waterstralen waren niet sterk genoeg voor het vernielende vuur dat spotte met de inspanning der brandweer.

En toen, terwijl Vermeulen voor het venster met zijn weerstrevende vrouw worstelde om hun levensbehoud, flitste voor zijn ontstelden geest de dwaasheid van hun zoo afgodisch gehecht zijn aan het huis.

Hem werd die dienst al tot last. En zijn vrouw — als ze nog lang treuzelden hier, kostte het hun het leven.

Aan den hemel, waartegen de vlammen gloed rustig omhoog steeg, pinkelden sterren. De maan stond daartusschen in zuiveren glans. Vermeulen moest in dat moment aan een bijbelwoord denken. 't Herinnerde hem aan 't Vaderhuis, waarin vele woningen zijn. Als een

angst joeg het door zijn gedachten, dat ze die plaats voorbijstreefden. Alleen aardische belangen waren de spullen, waarom hun levens bewogen. En in dit angstmoment zag hij de zonde hiervan. „Maar spring dan toch”, klonk de ongeduldig waarschuwende roep van beneden, „direct stort de zoldering in.”

Mevrouw wankelde in haar pyama het vensterraam uit. Ze werd meer geduwd, dan ze zelf sprong, ze moest door een andere wil worden weggesleurd van 't gevaar, en van haar ondergaande bezit.

Haar man volgde, en terwijl het in den val bijna nacht voor hem werd, ging zijn zucht naar omhoog, of hij daar het betere Huis nog eens mocht vinden.

Een kwartier later stortte van de verlaten kamer de zoldering in. En in den bleeken morgen stond van het mooie huis niet meer dan een zwart geblakerd geraamte.

't Is altijd wat zielig, als de bezoekers der familie Vermeulen met mevrouw een gesprek aanknopen willen. Ze heeft weer een huis, al is het minder fraai, dan 't verbrande.

De herinnering aan de vernielende vuurzee heeft haar verlaten. Ze ziet maar alleen hun prachtige kamers, 't gekleurde glas, gezet in lijstjes van lood, en den dag, dat de vertrekken zo vol stonden met exotische bloemen.

Altijd praat ze daarvan, onbewust van 't verdriet, dat haar man en de kinderen doormaken om haar.

't Verlies van het huis bracht hen dichter bij 't beter Huis, dat door geen brand aangetast kan worden.

Maar mevrouw, wezenloos door den schrik van den nacht, waarin haar heerlijk huis opging in vlammen, was niet op te trekken naar eeuwige hoogten. Ze staarde naar een denkbeeldig bezit, haar verslapte handen grepen er naar, en hielden door de gekrenkte verbeelding vast, wat ze eenmaal bezaten.

Soms glijdt een gelukkig glimlachje

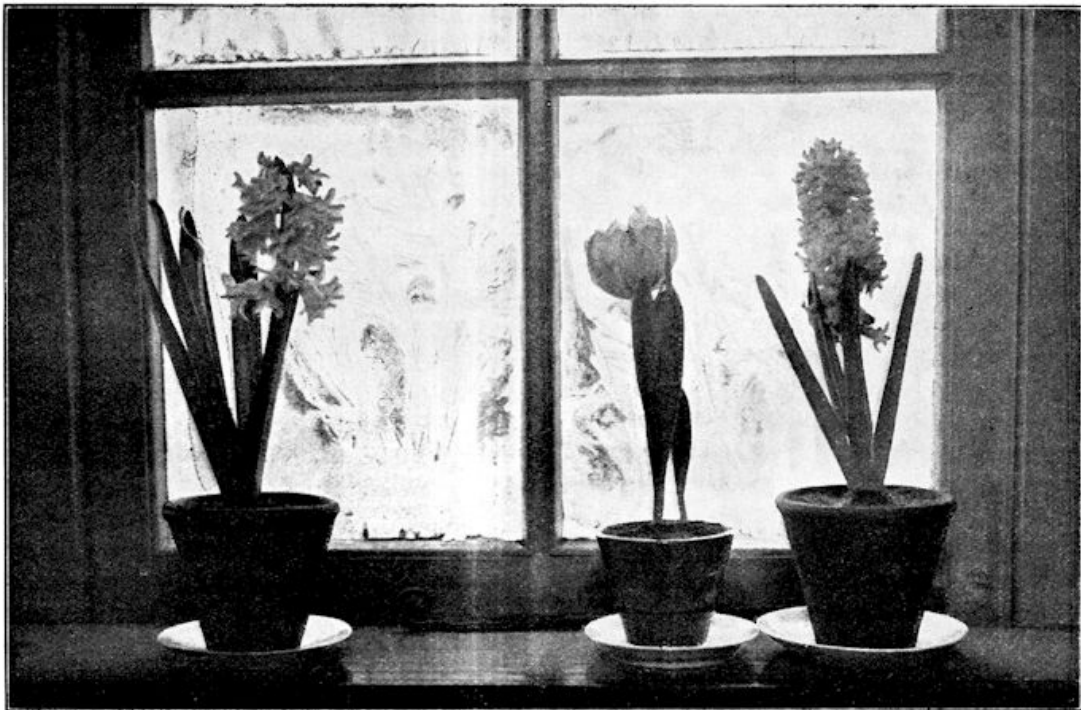
over haar trekken, dat haar familie pijnlijk bezeert.

„'t Is geen kwaadaardig geval”, zei de dokter. „Maar wel vrijwel hopeloos, volgens mijn oordeel.”

„Gods liefde en ons gebed”, zei

Vermeulen wat droef, „kunnen haar gekrenkte geest misschien tòch nog den weg naar 't betere Huis doen vinden.”

En daarmee troostte hij de kinderen telkens, wanneer ze verdrietig waren om den afwezigen geest van hun moeder.

BLOEMEN VOOR EN OP DE RUITEN